

Alja Spaan

**MISSCHIEN MOET ALLES
EERST OP TEKENING HERSTELD**

Watervis

INHOUD

Opnieuw is de stilte oorverdovend

KRASSEND	9
AL DAT ZWART OMHOOGGOOIEN	10
EEN SOORT NIETS	11
ACHTER DE SCHUREN	12
DE VERKEERDE PLEK	13
HET WARME HUIS	14
VERONTSCHULDIGEN	15
EEN DISCUSSIE	16
TOT TIEN GETELD	17
EEN ONGEWENST PATROON	18
DE LIJN VAN	19
DAT DUNNE OPPERVLAK	20
VAN TIJDELIJKE AARD	21

Alle portretten zijn levend geworden

EEN ANDERE KANT	25
KOEK	26
SUBJECTIEF VERKEREN	27
IEMAND BEWEEGT	28
PRELUDE	29
WAPPERENDE JURKEN	30
HET VOLUMEKNOPJE	31
DE KLEDING VAN GISTEREN	32

FLINTERTJES STOF 33
DE ACHTERBLIJVER 34
ELKE TWEEDE 35
DAT VENSTER 36
STORENDE DETAILS 37
RICHTING 38
HET GEWICHT 39
LAVEREN 40
SPECIAAL 41
DE ROMP 42

Kokette neigingen

HOOP 45
EEN ANDERE PRESTATIE 46
STIEKEM 47
DE WARME KUILEN 48
DE STAPPEN 49
EXCUUS 50
DOORHALINGEN 51
MIDDEN OP STRAAT 52
BEREIKBAAR 53
WOLKJES STOOM 54
DWARSDOORSNEDE 55

Ze is altijd nog bereikbaar

EIGEN VOORWAARDEN 59

DOOR HET HART 60

PARDON 61

MIJN WEERGAVE 62

THUIS 63

EEN KIER 64

LICHT BRIESJE 65

CONTOUREN 66

DAT LICHTE SCHUREN 67

HET NIETS 68

DE ECHO 69

MIJN KRUIMELS 70

ONDER JE GEWICHT 71

KRASSEND

Elke ochtend is de lucht leeg. Zoals de vogels
wegwaaiden, zo stelt zich het noodlot

voor. Wij hen. Hoe zich te behoeden. Bij elk
oversteken de vingers recht zodat

ze passen in elkaars hand. Trucjes die we elkaar
leren. Bovenop het maanlicht

bedelaars, meisjes van plezier, centenvangers,
de laatste zon, willen we niet

allemaal hetzelfde. Voel hoe warm de huid
daar ligt. Voel aan die kracht het

lijf dat volgt. Voel hoe we samenvallen. De
uiteengereten overkant de grenstrook.

Daarachter dan. Daar zijn ze. De kwetterende
beestjes in lichtgevende bomen.

EEN SOORT NIETS

Het verblijf hier een vakantie, een varen
met zijn boot en onderweg

aanleggen bij de kromming van het water.
Een stil dorp, een buurtsuper,

vreemde indelingen en geuren voor een
verplichte bijdrage van mijn kant.

Koken met schaarse ingrediënten en onder
lage plafonds en dan het

uitzicht, de deuren halfopen nog en het
plonzen, kwaken en schrapen.

Bellen happende dieren, kringen in het
oppervlak, roerloos later

dat lijf dat ineengerold mij behoedde voor
mogelijke gevaren vanuit dat niets.

DAT VENSTER

De grond begint te scheuren, het is
alsof mijn mamma bij de voordeur het
tafellaken uitschudt en

scheldend op de grote vogels probeert
de kruimels te verdelen. Of hoe je soms
het slijpsel van je potloden

op een ongebruikt velletje papier tracht
te schuiven, alles net onder de tafelrand.
Of hoe je soms de stappen

telt naar de overkant en steeds 'af' bent.
Ik bedoel dat het grafiet je vingers zwart
maakt en kleine vogels

altijd verliezen van de grote. De hakken
modderig, de sporen slippend, niets is
erg, ook de overkant is maar

een andere richting. Misschien moet alles
eerst op tekening hersteld. Een strook groen,
wat krokussen, een kat.